

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

SANDRA BROWN

PASIUNEA

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

LBRIS

We know
books

The Crush

Sandra Brown

Copyright © 2002 Sandra Brown Management, Ltd.

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency și

P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză.

Ediție publicată pentru prima dată în Statele Unite ale Americii

de Warner Books, Inc., New York

Dream Books este parte a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374826635; 0213196390; 0314251619

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Pasiunea

Sandra Brown

Copyright © 2024 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA

Pasiunea / Sandra Brown;

trad. din lb. engleză: Andreea Șeler. –

București: Litera, 2023

ISBN 978-630-319-522-3

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111

PROLOG

Telefonul fix al doctorului Lee Howell începu să sune la 2.07 dimineța.

Sotia lui, Myrna, care dormea lângă el, mormăi ceva în pernă.

– Cine sună? Nu ești de serviciu în noaptea asta.

Sotii Howell se băgaseră în pat abia de o oră.

Petrecerea lor la piscină se terminase pe la miezul nopții. Până terminaseră de strâns resturile și paharele goale de margarita, de pus mâncarea perisabilă care rămăsese în frigider și se duseseră în camera fului lor pentru a-i da un pupic de noapte bună, se făcuse aproape ora 1.00.

Dezbrăcându-se, se felicitară reciproc pentru organizarea unei petreceri de succes.

Fripturile pe grătar fuseseră doar un pic cam tari, iar noul aparat electric împotriva țânțarilor bâzâise toată seara, menținând populația de insecte la cote minime. Per total, fusese o petrecere reușită.

Cei doi se simțiseră destul de binedispuși, dar conveniseră că erau mult prea obosiți să ia măcar în considerare ideea de a face sex, așa că se sărutaseră de noapte bună, după care se instalaseră confortabil pe părțile lor de pat și se lăsaseră în voia somnului.

În ciuda timpului scurt de când adormise, somnul doctorului Howell, susținut de câteva pahare de margarita, fusese unul profund și fără vise. Și totuși, când telefonul începuse să sune, se trezi instantaneu, alert și gata să se pună în mișcare, așa cum învățase să fie în anii de experiență ca medic.

Întinse mâna, să ridice receptorul.

– Îmi pare rău, iubito, s-ar putea ca starea unuia dintre pacienți să se fi înrăutățit brusc.

LIBRIS

We know

Fără vreo urmă de chef, femeia dădu aprobator din cap în pernă. Reputația soțului ei ca un chirurg extrem de priceput nu se baza doar pe abilitățile sale din sala de operații. Era foarte dedicat pacienților și se interesa de starea lor înainte, în timpul și după intervențiile chirurgicale. Deși era ceva neobișnuit pentru el să fie sunat acasă în toiul nopții când nu era desemnat să poată fi contactat oricând, nu era chiar rar. Acest inconvenient făcea parte din prețul pe care doamna Howell era dispusă să îl plătească pentru privilegiul de a fi căsătorită cu bărbatul pe care îl iubea și care, întâmplător, era și foarte căutat și respectat în domeniul său.

– Alo?

Doctorul ascultă câteva clipe, după care dădu pătura într-o parte și își trase picioarele peste marginea patului.

– Câți? Apoi: O, Doamne! Bine, în regulă. Pornesc acum.

Închise și se ridică din pat.

– Ce e?

– Trebuie să plec.

Nu-și aprinse veioza când se duse la scaunul pe care lăsase pantalonii de doc pe care îi purtase în seara aceea.

Au fost chemați toți angajații spitalului.

Doamna Howell se ridică într-un cot.

– Ce s-a întâmplat?

Aflat într-o zonă metropolitană aglomerată, spitalul Tarrant General era mereu pregătit să se ocupe de dezastre de proporții. Personalul fusese instruit să acorde tratament de urgență victimelor accidentelor de avion, tornadelor și atacurilor teroriste. Comparativ, urgența din seara aceea era un fapt divers.

– Accident în lanț de proporții la intersecția dintre autostrăzi. Mai multe mașini implicate.

Howell își băgă tălpile goale într-o pereche de mocasini care îi plăceau la nebunie și pe care soția lui îi detesta. Îi avea de dinainte să se cunoască ei și refuza să renunțe la ei, spunându-i că pielea abia acum se modela pe picioarele lui și devenea confortabilă.

– Urâtă treabă. Un camion-cisternă s-a răsturnat și a luat foc, spuse în timp ce-și trăgea tricoul polo peste cap. Zeci de victime, dintre care cei mai mulți sunt în drum spre unitatea noastră de Urgențe.

Își puse ceasul la mână și își prinse pagerul de betelia pantalonilor, după care se aplecă să o sărute. Nu-i nimeri gura, ci o sărută între nas și obraz.

– Dacă o să fiu acolo și pe la ora micului-dejun, te sun să te pun la curent. Culcă-te la loc.

Lăsându-și din nou capul pe pernă, femeia murmură:

– Ai grijă.

– Întotdeauna.

Până ce el ajunse la parter, ea adormise deja la loc.

1

Malcomb Lutey citea absorbit din cel mai recent roman SF thriller al său. Era despre un virus care se transmitea prin aer și care, în câteva ore de la inhalare, transforma toate organele interne ale oamenilor într-o mâzgă neagră, uleioasă.

În timp ce citea despre prostituata pariziană care habar nu avea ce se întâmpla, dar care era deja condamnată la moarte, își tot zgândărea coșul de pe obraz, despre care mama sa îl certa să îl lase în pace.

– Așa doar se irită și mai tare, Malcomb. Până să îl zgândărești, nici nu se observa.

Da, sigur. Coșul trecuse de mult de faza „observabil“. Era la apogeu, un munte roșu în continuă creștere, care îi eclipsa restul feței. Această acnee gravă, care lăsa în urmă cicatrice vizibile, îl condusese prin meandrele adolescenței și, în ultimii cincisprezece ani, sfidase orice tratament, local sau oral, fie prescris de medic, fie de larg consum.

Mama lui puna acnea lui cronică pe baza dietei deficitare, a igienei proaste și a programului dezordonat de somn. Nu doar o dată sugerase și că masturbarea ar fi putut-o cauza. Indiferent de teoria curentă, aceasta pornea invariabil de la ideea că Malcomb era cumva responsabil.

Dermatologul frustrat care îl tratase cu mare curaj, dar fără nici o eficiență, îi oferise teorii diferite, dar la fel de numeroase, privind motivul pentru care Malcomb era blestemat să aibă un ten ca o mască de Halloween. Până la urmă, esența era aceeași: nimeni nu știa.

Ca și cum acnea nu ar fi fost îndeajuns pentru a-i menține stima de sine la nivele negative, fizicul lui Malcomb era încă o pacoste. Era slab ca un băț. Top modelele subnutrite i-ar fi invidiat metabolismul, care părea să aibă o aversiune profundă față de calorii.

Ultimul atribut, dar deloc mai prejos în lista de caracteristici genetice nefericite, era părul său creț, de culoarea morcovilor. Coama aceea ca focul avea densitatea și textura unei lâni sârmoase și fusese blestemul existenței sale cu mult înainte de debutul acneei acute.

Înfățișarea ciudată a lui Malcomb, împreună cu timiditatea pe care i-o determina, îl făceau să se simtă neadaptat. Oriunde, cu excepția locului său de muncă. Lucra noaptea. Și singur. Întunericul și singurătatea erau preferatele lui. Întunericul îi aducea coloritul intens la o nuanță mai normală și ascundea cât de cât acneea. Singurătatea mergea mână în mână cu munca de paznic. Mama lui nu era de acord cu opțiunea sa profesională.

„Îl cicălea încontinuu să ia în calcul o schimbare.

– Stai singur acolo, noapte de noapte, zicea mereu, cu un tâțâit nemulțumit, însoțit de o mișcare din cap. Dacă lucrezi singur, cum o să cunoști vreodată și tu pe cineva?

„Asta-i bună, mamă! Asta era și ideea!“ Acesta era răspunsul obișnuit al lui Malcomb –, deși nu avea curajul necesar să îl spună cu voce tare.

Munca în schimbul de noapte aducea cu sine mai puține ocazii în care trebuia să poarte o conversație cu persoane care încercau din răsuputeri să nu se holbeze la fața lui. Faptul că muncea noaptea îi permitea și să doarmă în mare parte din detestatele ore de lumină, când părul lui căpăta nuanța unui marker care se vedea și pe întuneric. Nu îi plăceau deloc cele două nopți pe săptămână în care era liber, când trebuia să îndure cicălelile mamei sale cum că era cel mai crunt dușman al propriei persoane. Tema recurentă a predicilor ei era că, dacă ar fi fost mai deschis cu cei din jur, ar fi avut mai mulți prieteni.

– Ai multe de oferit, Malcomb. Tu de ce nu ieși în oraș, ca ceilalți tineri de vârsta ta? Dacă ai fi mai prietenos, poate că ai cunoaște și tu o domnișoară drăguță.

Da, sigur!

Mama lui îl lua în răs pentru că citea literatură SF, dar ea era cea care trăia într-o lume închisă.

Postul lui de la spitalul Tarrant General era în parcare pentru doctori. Pentru ceilalți paznici, era cel mai puțin dorit, dar Malcomb chiar îl prefera. Nu era mare activitate acolo noaptea.

Lucrurile se mai înviorau, ca să zicem așa, doar dimineța devreme, când doctorii începeau să-și facă apariția, unul câte unul. Când ieșea el din tură, la șapte dimineța, cei mai mulți nici nu ajunseseră încă la serviciu.

Totuși, în noaptea aceasta, fiind vineri, în parcare erau mai multe mașini decât într-una din timpul săptămânii de lucru.

Invariabil, în weekend aveau mai mulți pacienți la Urgențe, așa că doctorii veneau și plecau la orice oră din zi și din noapte. Chiar cu câteva minute în urmă, doctorul Howell intrase cu mașina pe poartă și ridicase bariera cu cartela pe care o ținea prinsă de parasolar.

Doctorul Howell era de treabă. Nu se uita niciodată prin Malcomb, ca și cum acesta ar fi fost invizibil, și uneori chiar îi făcea cu mâna când trecea pe lângă ghereta paznicilor. Nu se isteriza dacă bariera nu se ridica automat și Malcomb trebuia să o activeze manual, din gheretă. Părea un tip obișnuit, nu era deloc cu nasul pe sus. Nu ca unii dintre nemernicii ăia putred de bogați care se uitau la tine cu aroganță, bătând darabana pe volanele lor îmbrăcate în piele moale, așteptând nerăbdători ca bariera parcării să se ridice ca să țâșnească pe sub ea, ca și cum ar fi trebuit să ajungă imediat undeva, să facă lucruri cu adevărat importante.

Malcomb trecu la prima pagină a capitolului 4.

După cum era de așteptat, prostituata blondă muri în toiul actului sexual. Își dădu duhul agonizând și vomitând grotesc, dar Malcomb îl compătinea mai degrabă pe clientul ei, care habar nu avea la ce se expunea. Ca să vezi ce ghinion!

Puse cartea cu fața în jos pe masă, își îndreptă și își întinse spatele și încercă să găsească o poziție mai confortabilă pe taburetul pe care stătea. Când se mișcă, își văzu întâmplător imaginea reflectată în geamul gheretei. Coșul creștea de la o secundă la alta. Era deja un monument plin de puroi. Dezgustat de propria imagine, își concentră privirea asupra parcării de dincolo de geam.

Lumini fluorescente erau plasate strategic, astfel încât mare parte din suprafață era bine luminată. Erau zone de întuneric doar sub gardul care îi marca perimetrul. Nimic nu se schimbase de data trecută când Malcomb cercetase zona cu privirea, apăruse doar BMW-ul argintiu al doctorului Howell, pe al treilea rând, poziția numărul doi. Îi putea vedea plafonul, lucind în lumină. Doctorul Howell avea grijă să-și mențină mereu mașina impecabilă. Și Malcomb ar fi făcut la fel, dacă și-ar fi putut permite un bolid ca acela.

Se întoarse la romanul său, dar nu citise decât vreo câteva paragrafe când i se întâmplă ceva ciudat. Se uită din nou către BMW-ul doctorului Howell. Sprâncenele sale deschise la culoare se strâmbară, nedumerite. Cum de nu îl văzuse pe doctorul Howell când trecuse prin dreptul gheretei?

Pentru a ajunge la trotuarul care ducea la cea mai apropiată intrare pentru angajați, trebuia să treci la doar câțiva metri de gheretă. Lui Malcomb îi intrase în reflex să remarce când cineva trecea pe acolo, fie în drum spre clădire, fie întorcându-se la mașină.

Există o anume corelare. Fie ieșai din clădire și apoi ieșai din parcare, cu mașina, la puțin timp după aceea, fie intrai cu mașina în parcare și apoi treceai la scurt timp pe lângă gheretă, îndreptându-te către clădire.

Fără să conștientizeze acest lucru, Malcolm ținea o evidență a acestor mișcări.

Curios, puse un semn la pagina la care rămăsese și așeză cartea sub masă, lângă punga cu mâncarea pe care mama lui i-o pregătise. Își trase cozorocul șepcii de uniformă un pic mai jos. Dacă era să fie nevoit să vorbească cu cineva, chiar și cu cineva atât de amabil ca doctorul Howell, nu voia să-l oblige să-i vadă fața hidoasă mai mult decât era necesar. Cozorocul îi oferea încă un strat de umbră protectoare.

Când ieși din spațiul răcorit de aparatul de aer condiționat, nu remarcă nici o scădere a temperaturii din exterior față de când cercetase ultima oară întreaga parcare. Luna august în Texas. Aproape la fel de cald în primele ore ale dimineții ca la amiază. Fierbințeala asfaltului i se transfera prin tălpile din cauciuc ale încălțărilor, care nu scoteau aproape nici un sunet. Trecu de primul rând de mașini, apoi de al doilea. Ajuns la capătul celui de-al treilea rând, se opri.

Pentru prima oară de când se angajase aici, în urmă cu cinci ani, simți un junghi de teamă, ca o înțepătură. Pe tura lui nu se întâmplase niciodată nimic nepotrivit. În urmă cu două luni, un paznic din clădirea principală fusese nevoit să imobilizeze un bărbat care o amenința pe o asistentă cu un cuțit de bucătărie. De Revelionul trecut, un paznic fusese chemat să intervină într-o încăierare izbucnită între doi tați care se certau privind care dintre copii fusese primul născut în anul respectiv și, drept urmare, câștiga mai multe premii.

Din fericire, Malcomb nu fusese implicat în nici unul dintre aceste incidente. Din câte auzise, acestea atrăseseră un public destul de numeros. El ar fi fost stânjenit la culme de atâta atenție. Singura criză de care avusese parte la serviciu fusese o muștrare usturătoare din partea unui neurochirurg care se întorsese la Jaguarul său și descoperise că avea pană de cauciuc. Din motive în continuare necunoscute lui Malcomb, chirurgul îl considerase pe el responsabil.

Până acum, turele sale fuseseră lipsite de peripeții, din fericire. Nu-și putea explica neliniștea pe care o simțea acum. Dintr-odată, bunul său

prieten Întunericul nu-i mai părea la fel de binevoitor. Aruncă o privire precaută în jur, ba chiar se uită înapoi, în direcția de unde venise.

Parcarea era la fel de tăcută și de neclintită ca un mormânt – o analogie care, în momentul acela, nu era deloc liniștitoare.

Nici o mișcare nicăieri, nici măcar la frunzele copacilor din jur. Nimic nu părea ieșit din comun.

Cu toate acestea, glasul lui Malcomb tremură ușor când strigă:

– Domnule doctor Howell?

Nu voia să îl ia prin surprindere pe om. Într-o încăpere bine luminată, plină de oameni, chipul lui surprindea, ba chiar putea fi considerat de-a dreptul înspăimântător. Dacă ar fi dat nas în nas cu cineva pe neașteptate, bietul om ar fi putut muri de frică.

– Domnule doctor Howell? Sunteți acolo?

Văzând că nu primește nici un răspuns, Malcomb se gândi că nu era nici un pericol să treacă de prima mașină din rând și să cerceteze BMW-ul doctorului Howell, doar ca să se liniștească. Nu îl văzuse trecând, atâta tot. Probabil că, atunci când trecuse doctorul, el se concentra prea mult asupra a ceea ce-i făcea prostituata cea blondă clientului ei înaintea sa o apuce durerile acelea paroxistice și să înceapă să vomite mazăgă neagră pe el. Sau poate că atenția îi fusese distrasă de cea mai recentă formațiune vulcanică de pe obrazul său. Sau poate că doctorul Howell nu o luase pe aleea de pietriș, preferând să se strecoare printre tufișuri.

Era înalt, dar zvelt. Era suficient de subțire cât să se strecoare printre tufe din gardul viu fără să creeze prea mare deranj.

Oricum, trecuse neobservat pe lângă el, în întuneric, atâta tot.

Înainte de a trece de primul automobil de pe rând, doar ca să fie el sigur, Malcomb își aprinse lanterna.

Aceasta fu descoperită ulterior sub prima mașină, unde ajunsese după ce se rostogolise câțiva metri.

Sticla era spartă, rama ciobită. Totuși, bateriile l-ar fi făcut mândru pe iepurașul acela roz enervant din reclame. Becul era încă aprins.

Ceea ce apăruse în fasciculul de lumină al lanternei lui Malcomb îl speriasse mai mult decât orice citise în vreun roman SF de acțiune. Nu era la fel de grotesc, sângeros sau bizar. Dar era ceva real.

2

– Ai o casă frumoasă.

– Mie-mi place.

Fără să ia în seamă remarcă acidă și răutăcioasă, Wick vărsă oala cu creveți fierți într-o sită care nu fusese în nici un caz cumpărată dintr-un magazin Williams-Sonoma¹. Era dintr-un plastic alb, cu pete maronii. Nu își aducea aminte cum făcuse rost de ea, dar presupunea că fusese lăsată de cel care locuise înaintea lui în această casă închiriată, care evident nu era deloc pe placul prietenului său.

După ce apa fierbinte se scurse, așeză sita în centrul mesei, luă un sul de prosoape de hârtie și îi oferă oaspetelui său încă o bere.

Desfăcu două sticle de Red Stripe, se așeză pe scaunul din cealaltă parte a mesei față de Oren Wesley și zise:

– Bagă.

Conștiincios, Oren rupse un prosop de hârtie de pe sul și și-l întinse în poală. Wick ajunsese la al treilea crevetă până ce Oren apucă să aleagă unul. Îi curățau și îi mâncau în tăcere, împărțind un bol cu sos în care înmuiau carnea. Oren avea grijă să nu-și murdărească manșetele cu butoni cu sosul acela roșu cu hrean. Wick sorbea fără nici o grijă și-și lingea degetele, perfect conștient că manierele sale îl călcau pe nervi pe simandicosul său prieten. Puneau resturile de creveți pe ziarul pe care Wick îl întinsese pe masă, nu pentru a-i proteja suprafața atât de plină de creștături că nu mai avea nici o șansă de recondiționare, ci ca la final strânsul mesei să îi fie cât mai ușor.

¹ Lanț de magazine specializat în vânzarea articolelor de bucătărie și de casă (n.tr.)

Ventilatorul de pe plafon făcea să fluture colțurile feței de masă improvizate și amesteca aroma picantă a creveților fierți în aerul sărat de coastă.

După un timp, Oren remarcă:

– Tare buni.

Wick ridică din umeri.

– Evident.

– Creveți pescuiți prin părțile locului?

– Îți cumpăr proaspeți de pe vapoasă, de cum ajung în port. Căpitanul îmi face reducere.

– Drăguț din partea lui.

– Nicidecum. Avem o înțelegere.

– Și tu ce trebuie să faci?

– Să nu mă apropii de soră-sa.

Wick desfăcu un alt crevetă durdului și îi zvârli carapacea peste grămada în continuă creștere. Îi rânji peste masă lui Oren, știind că prietenul său încerca să determine dacă spunea adevărul sau nu.

Era un mincinos vestit, și nici măcar cel mai bun prieten al său nu putea distinge mereu între adevăr și ficțiune în spusele lui.

Rupse un prosop de hârtie de pe sul și se șterse la gură și pe mâini.

– Asta-i tot ce-ți trece prin cap acum, Oren? Prețul creveților? Pentru asta ai condus tocmai până aici?

Oren evită să se uite la el cât râgâi pe mutește, acoperindu-și gura cu pumnul.

– Dă-mi voie să te ajut să strângi.

– Lasă așa. Adu-ți berea.

O masă murdară nu ar fi afectat prea tare aspectul casei lui Wick – care abia dacă se putea numi așa. Era o cocioabă cu trei încăperi care părea în pericol să se prăbușească dacă era atacată de un vânt marin de mai mult de cinci noduri. Era un adăpost de elementele naturii – aproape. Acoperișul avea câteva găuri, așa că ploaia se strecura și înăuntru.

Aparatul de aer condiționat era unul mic, și era atât de inadecvat spațiului, că Wick rareori se deranja să îl mai pornească. Închiriasse această casă pe săptămână și mereu plătea în avans. Până acum, îi scrisese proprietarului acestei maghernite șazececi și unu de cecuri.

Balamalele ușii de plasă scârțâiră când ieșiră pe terasa din spate.

Nimic ieșit din comun – platforma din scânduri era neșlefuită și doar suficient de lată pentru două scaune de terasă din metal, în stilul anilor '50. Aerul sărat erodase multiple straturi de vopsea, ultimul fiind

de un verde-mazăre bolnăvicios. Wick se așază pe balansoar. Oren rămase pe loc, uitându-se îndoielnic la șezutul plin de rugină al celui alt scaun.

–Nu te mușcă, îi zise Wick. Poa' să-ți păteze nițel nădragii de la costum, da' -ți promit că privesc-o să merite banii dați la curățătorie.

Oren se așază delicat și, în câteva minute, promisiunea lui Wick se transformă în realitate. Orizontul vestic deveni o pânză vârstată cu culori vii, de la un roșu ca sângele până la un oranj strălucitor.

Deasupra orizontului pluteau câțiva nori violeti rotunjiți, ca niște coline domoale tivite cu auriu.

–E tare, nu? rosti Wick. Acu' să-mi spui tu mie cine e nebun și cine nu.

–N-am crezut niciodată că ești nebun, Wick.

–Doar un pic sărit de pe fix pen' că am dat cu piciorul la tot și m-am mutat aici.

–Nici măcar sărit de pe fix. Poate iresponsabil.

Zâmbetul relaxat al lui Wick încrămeni.

Observând asta, Oren zise:

–Hai, supără-te. Nici că-mi pasă! Trebuie să -ți-o spună cineva.

–Ei, bine. Mulțumesc. Acu' mi-a spus-o. Ce fac Grace și fetele?

–Steph a fost acceptată în echipa de majorete. Laurei i-a venit ciclul.

–Să te felicit sau să-ți transmit condoleanțele mele?

–Pentru care dintre ele?

–Pentru ambele.

Oren schiță un zâmbet.

–Accept și una, și alta. Grace mi-a spus să te pup din partea ei.

Uitându-se lung la firele țepoase de păr de pe obrajii lui Wick, adăugă: Dar n-o s-o fac, dacă nu te superi.

–Chiar prefer așa. Dar dă-i ei un pupic din partea mea.

–De-asta mă achit cu plăcere.

Timp de câteva minute bune, sorbiră din beri și priviră cum culorile asfințitului se închideau treptat. Nici unul dintre ei nu rupse tăcerea aceasta, dar amândoi erau conștienți de ea, conștienți de tot ce nu se spunea între ei.

Într-un final, Oren fu cel care vorbi:

–Wick...

–Nu mă interesează.

–Cum poți să știi, fără să mă fi ascultat înainte?

–De ce să vrei să strici un apus așa frumos? Asta ca să nu mai zic de berea asta jamaicană atât de bună.

Zvâcnirea trupului lui Wick de pe balansoar îl făcu să se miște ne-bunește și zgomotos înainte de a-și restabili echilibrul.

Stând nemișcat la limita terasei bătute de vânt și soare, cu degetele bronzate de la picioare încovoiate peste margine, ridică sticla și o termină dintr-o dușcă prelungă, după care o aruncă în butoiul de ulei gol, de două sute de litri, care îi servea drept coș de gunoi. Zăngănitul sperie câțiva pescăruși care căutau de mâncare pe plaja de nisip bine tasat. Wick îi invidia pentru că puteau să își ia zborul.

El și Oren se știau de mult timp, chiar de dinainte ca Wick să se fi angajat la Poliția Fort Worth. Era mai mare cu câțiva ani, iar Wick recunoștea că Oren era în mod clar mai înțelept decât el. Avea un temperament stabil, care de multe ori îl potolise pe cel al lui Wick, mult mai volatil. Oren mereu aborda lucrurile metodic. Wick, impulsiv. Oren le era devotat soției și copiilor săi. Wick era burlac și, din ce spunea Oren, avea preferințele sexuale ale unui motan maidanez.

În ciuda acestor diferențe, și poate chiar datorită lor, Wick Threadgill și Oren Wesley fuseseră parteneri excelenți. Ba chiar fuseseră unul dintre puținele parteneriate birasiale din Poliția Fort Worth.

Împreună, trecuseră printr-o mulțime de situații periculoase, dar și prin momente de amuzament, avuseseră parte de câteva victorii, multe dezamăgiri – și de o suferință peste care nici unul dintre ei nu avea să treacă vreodată complet.

Când Oren îl sunase în seara precedentă, după mai multe luni în care nu avuseseră nici un contact, Wick se bucurase să vorbească cu el. Sperase că venise ca să depene împreună amintiri din vremurile mai bune de odinioară.

Această speranță fusese spulberată din clipa în care Oren ajunsese și se dăduse jos din mașină. Încălțările care se întipăriră bine în nisipul din Galveston erau niște pantofi bine lustruiți, cu model ștanțat, nu niște șlapi sau teniși. Oren nu era îmbrăcat pentru pescuit sau plimbare pe plajă, nici măcar pentru a sta așa relaxați pe terasă, ascultând meciul celor de la Astro la radio, cu câteva beri reci în frigider.

Venise îmbrăcat pentru treabă.

Cu cămașa închisă până la ultimul nasture și gătit la patru ace, o imagine perfectă a birocrăției. De când dăduseră mâna, Wick recunoscuse mina profesională a prietenului său și își dăduse seama, plin de dezamăgire, că nu era vorba de o vizită de curtoazie.

Era la fel de sigur și că, orice venise Oren să îi spună, el, unul, nu voia să audă.

–Nu ai fost concediat, Wick.

–Nu, sunt „suspendat din activitate pe perioadă nedeterminată“.

–Asta a fost alegerea ta.

–O alegere constrânsă.

–Aveai nevoie de timp să te calmezi și să te regrupezi.

–Dar de ce nu m-a concediat pur și simplu șefimea? Ca să le fie tuturor mai ușor?

–Sunt mai deștepti decât tine.

Wick se răsuci spre el.

–Nu, zău?

–Știu, de fapt toți cei care te cunosc știu că te-ai născut pentru genul ăsta de muncă.

–„Genul ăsta de muncă“? Pufni. Adică să curăț rahat? Dacă m-aș fi angajat grăjdar, tot nu aș fi avut de-a face cu atâta rahat ca la Poliția Fort Worth.

–Ei, mare parte din rahatul ăla ți l-ai atras tu.

Wick trase de elasticul de cauciuc pe care îl purta de obicei la încheietura mâinii și îi dădu drumul peste piele. Nu-i plăcea să i se aducă aminte de perioada aceea și de cazul care îl făcuse să își critice superiorii într-un mod imposibil de ignorat, atrăgând atenția asupra ineficienței sistemului de justiție în general și a Poliției Fort Worth în particular.

–L-au lăsat pe nemernicul ăla să încheie o înțelegere.

–Pentru că nu puteau să-l bage la răcoare pentru crimă, Wick. Știau bine asta, o știa și procurorul. A fost condamnat la șase ani.

–Și-o să facă mai puțin de doi. După care o să facă din nou același lucru. Și altcineva o să mai moară. Mie-n sută. Și asta pentru că departamentul nostru și procuraturii li s-au înmuiat genunchii când a fost vorba de încălcarea prețioaselor drepturi ale infractorului.

–Asta pentru că ai făcut uz de forță când l-ai arestat. Coborând tonul, Oren adăugă: Dar problema ta cu departamentul nu a venit de la cazul ăsta, și tu știi bine asta.

–Oren, rosti amenințător Wick.

–Greșeala care...

–Îmi bag picioarele, mormăi Wick.

Traversă terasa în doi pași mari. Ușa de plasă se închise cu zgomot în urma lui.

Oren veni după el în bucătărie.

–Nu am venit ca să scot din nou la lumină toate astea.

–Zău? N-aș zice, în momentul de față.

–Termeni odată cu crizele astea de personalitate și mă ascuți? O să vrei să vezi asta.

–Greșit. Ce vreau eu să văd e încă o bere.

Luă una din frigider și îi scoase dopul cu un desfăcător. Îl lăsă unde picase, pe linoleumul cutat.

Oren luă un dosar pe care îl adusesse și i-l întinse lui Wick, care se făcu a nu-l vedea. Totuși, retragerea sa către ușa din spatele casei fu stăvilită când una din tălpile sale goale se apăsă tare pe marginea zimțată și tare a capacului din metal. Cu o înjurătură, îl lovi cu piciorul, proiectându-l în cealaltă parte a încăperii, și se lăsă pe unul dintre scaunele cu picioare cromate de la masă. Resturile creveților începeau să duhnească.

Își propti talpa pe celălalt genunchi și evaluează atent pagubele. Conturul capacului se întipărise adânc în partea din față a tălpii, dar pielea era intactă.

Fără vreo manifestare de compătimire, Oren se așeză pe scaunul din față lui Wick.

–Din punct de vedere oficial, eu nu sunt aici. Ai înțeles? E vorba de o situație complexă. Trebuie tratată foarte delicat.

–Ai început să surzești, Oren?

–Știu sigur că o să fii la fel de intrigat ca și mine.

–Nu uita să-ți iei haina când pleci.

Oren scoase din dosar mai multe fotografii alb-negru, în format A4. Alese una dintre ele și o ținu în așa fel încât Wick nu avea cum să nu o vadă. După câteva clipe, îi arătă și alta.

Wick se uită lung la hârtia lucioasă, după care privirea i-o întâlni pe cea a lui Oren, pe deasupra ei.

–I-au făcut fotografii și cu hainele pe ea?

–Îl știi pe Thigpen. Pe-astea le-a făcut de distracție.

Wick pufni, întărind spusele prietenului său despre detectivul respectiv.

–Ca să fim corecți cu Thigpen, casa de unde se face supravegherea dă direct spre dormitorul ei.

–Tot nu scuză pozele astea. Asta dacă nu cumva e exhibiționistă și știa că era privită.

–Nu e și nu, nu știa.

–Care-i treaba cu ea?

Oren rânji larg.

–Mori de curiozitate, nu?

Când Wick renunțase la slujba sa, în urmă cu mai mult de un an, întorsese spatele nu doar carierei de polițist, ci și întregului sistem de justiție. În ochii lui, era ca un vehicul greoi blocat în noroi. Își învârtea